

1

Okenice komíhající se v bouřlivém větru byly jedinou známkou jejího příchodu. Nikdo si jí nevšiml, když šplhala po zahradní zdi setmělého sídla, a díky hromu a vytí větru ženoucího se od nedalekého moře ji nikdo nezaslechl, když se vyhoupla po okapu na parapet a vklouzla do chodby v poschodí.

Náhle se v chodbě ozvaly kroky. Králova bojovnice se skryla ve výklenku. Zahalená pod černou maskou a kápí splynula se stíny. Ponořila se do tmy a stala se její součástí. Kolem otevřeného okna prošla znavená služka a s bručením ho zavřela. O chvíli později sešla po schodišti na konci chodby a zmizela, aniž si povšimla mokřých stop na prkenné podlaze.

Oblohou projel blesk, jenž osvětlil chodbu. Vražedkyně se zhluboka nadechla a prošla si v duchu plány, které si během tří dnů, kdy honosný dům na okraji Přístavu zvonů sledovala, pečlivě uložila do paměti. Pět dveří po obou stranách. Ložnice lorda Niralla byla třetí zleva.

Naslouchala, jestli se neblíží další sluhové, ale dům klidně spal, zatímco kolem zuřila bouře.

Tichá jako přízrak nenápadně postupovala chodbou. Dveře do ložnice lorda Niralla se s tichým zavráním otevřely. Vyčkala na další zahřmění a zavřela je za sebou.

Záblesk osvětlil dvě osoby spící na posteli s nebesy. Lordu Nirallovu nebylo víc než pětatřicet let a jeho žena, tmavovlasá a krásná, spala hlubokým spánkem v jeho náruči. Čeho se dopustili, že krále urazili tak hrozně, aby si přál jejich smrt?

Přikradla se k okraji lůžka. Jejím úkolem nebylo klást otázky, ale poslouchat. Závisela na tom její svoboda. S každým krokem, s nímž se přibližovala k lordu Nirallovi, si znovu opakovala svůj záměr.

Její meč vyklouzl z pochvy se sotva znatelným zasténáním. Rozechvěle se nadechla a připravila se na to, co mělo následovat.

Lord Nirall otevřel oči, právě když králova bojovnice pozvedla meč nad jeho hlavu.

⇨ 2 ⇩

Celaena Sardothien kráčela chodbami zlomuvalského skleněného hradu. Těžký vak, který svírala v ruce, se pohupoval s každým jejím krokem a narážel jí do kolen. Přestože jí většinu tváře zakrývala kápě černého pláště, strážci ji nezastavili, když mířila k poradní komnatě krále Adarlanu. Velmi dobře věděli, co je zač – a co udělala pro krále. Jako králova bojovnice stála nad nimi. V hradu bylo jen několik málo osob, jež nepřevyšovala hodnotí. A ještě méně těch, kdo se jí nebáli.

S vlajícím pláštěm došla k otevřeným skleněným dveřím. Strážci po obou stranách se napřímili, když na ně kývla a vstoupila do poradní komnaty. Její černé boty se po podlaze z rudého mramoru pohybovaly téměř neslyšně.

Ve středu místnosti seděl na skleněném trůně král Adarlanu a upíral zachmuřený pohled na vak v jejích prstech. Celaena stejně jako v předchozích třech případech před trůnem poklekla a sklonila hlavu.

Dorian Havilliard stál vedle otcova trůnu a Celaena cítila, jak na ni upírá safírové oči. Před vyvýšeným trůnem stál mezi ní a královskou rodinou jako vždy Chaol Westfall, kapitán stráže. Celaena se na něj podívala ze stínu kápě a prohlížela si rysy jeho tváře. Podle jeho kamenného výrazu by si jeden myslel, že ji kapitán nezná. To se však dalo očekávat a byla to jen součást hry, v níž se za poslední měsíce oba stali mistry. Chaol mohl být jejím přítelem, člověkem, kterému se z nějakého důvodu naučila důvěřovat, ale přesto zůstával kapitá-

nem – a jeho hlavní odpovědností byla ochrana přítomných členů královské rodiny.

Král konečně promluvil: „Vstaň.“

Celaena se s hlavou vztyčenou zvedla a sejmula kápi.

Král jí pokynul a v odpoledním slunci se mu na prstu zaleskl prsten s obsidiánem. „Splnila jsi úkol?“

Celaena strčila ruku v rukavici do vaku a hodila mu k nohám uříznutou hlavu. Nikdo nepromluvil, když se hlava kutálela za obscénních zvuků, které vydávalo ztuhlé rozkládající se maso narážející na mramor. Hlava se zastavila před trůnem se zastřeným pohledem obráceným na ozdobný skleněný lustr.

Dorian se napřimil a odvrátil pohled. Chaol se na hlavu jen upřeně díval.

„Bránil se,“ dodala Celaena.

Král se naklonil vpřed. Prohlížel si pozorně znetvořenou tvář a zubaté zářezy na krku. „Ani bych ho nepoznal.“

Celaena se na něj nevesele usmála, ačkoli se jí přitom stáhlo hrdlo, a odpověděla: „Obávám se, že uříznutým hlavám cestování nesvědčí.“ Znovu zapátrala ve vaku a vyjmula z něj ruku. „Tady je jeho pečetní prsten.“ Snažila se příliš nevnímat hniјící maso, jež držela v ruce, a puch, který se s každým dnem zhoršoval. Podala ruku mrtvého Chaolovi, jehož oči barvy bronzu byly nepřítomné, když ji převzal a přinesl králi. Král zkroutil ret, ale poté bezohledně stáhl prsten z tuhého prstu. Hodil jí ruku k nohám a pečlivě prsten zkoumal.

Dorian stál vedle otce nehybný jako socha. Když Celaena zápolila v klání, v nejmenším mu její minulost nevadila. Co čekal, že se stane, až bude jmenována královnou bojovnicí? I když Celaena musela připustit, že by se z odřatých údů a hlav zvedl žaludek většině lidí, dokonce i po desetiletí prožitém pod nadvládou Adarlanu. Dorian nikdy nezažil bitvu. Nikdy neviděl řady spoutaných zajatců vlekoucích se k popravčím špalkům... Možná by ho měla obdivovat za to, že se ještě nepozvracel.

„Co jeho žena?“ zeptal se příkře král a bez ustání přitom obracel prsten v dlani.

„Je připoutaná k tomu, co zbylo z manžela, na dně moře,“ odpověděla Celaena se záladným úsměvem a vylovila z pytle útlou bledou ruku, jež měla na prsteníčku navléknutý zlatý snubní prsten s vyrytým datem svatby. Podala ji králi, ovšem ten zavrtěl hlavou. Neodvážila se pohlédnout na Doriana nebo Chaola, když ženinu ruku vložila zpátky do tlustého plátěného vaku.

„Dobrá tedy,“ zabručel král. Celaena zůstala nehybně stát, zatímco si pohledem měřil ji, vak a uťatou hlavu. Po nepříjemně dlouhé odmlce opět promluvil: „Ve Zlomovalu sílí povstalecké hnutí. Jde o skupinu osob, které jsou připraveny udělat cokoli, aby mě zbavily trůnu – a snaží se mařit mé plány. Tvým dalším úkolem je povstalce vymýtit a odstranit, než se stanou skutečnou hrozbou pro mou říši.“

Celaena stiskla vak tak silně, až ji zabořily prsty. Chaol a Dorian se na krále překvapeně zadívali, jako by i oni o této věci slyšeli poprvé.

K Celaeně se dostaly zvěsti o králových odpůrcích, než byla odvečena do Endovieru, a dokonce se s uvězněnými povstalci v solných dolech setkala. Avšak to, že v samém srdci hlavního města vzniklo takovéto hnutí, a to, že král vysílal ji, aby je jednoho po druhém jednou provždy umlčela... A k tomu se král zmínil o jistých plánech. O jakých? Co povstalci věděli o jeho záměrech? Zatlačovala ty otázky do nejhlubších zákoutí mysli, až nebylo možné z jejího výrazu žádnou z nich vyčíst.

Král zabubnoval prsty na opěradle trůnu a druhou rukou si nepřestával pohrávat s Nirallovým prstenem. „Na mém seznamu osob podezřelých ze zrady je několik jmen, ale pokaždé ti sdělím pouze jedno. Hrad se hemží špehy.“

Chaol při jeho slovech ztuhl, avšak král jen mávl rukou a kapitán přistoupil k Celaeně, aby jí s nic neříkajícím výrazem podal list papíru.

Celaena se musela ovládnout, aby mu přitom nepohlédla do tváře, přestože jeho prsty přejely po jejích, než list pustil. Celaena na papír bez jakéhokoli výrazu pohlédla. Bylo na něm napsáno jedině jméno: *Archer Finn*.

Jen s vypětím vůle a díky pudu sebezáchovy nedala najevo zděšení. Zнала Archera už od svých třinácti let, když se přišel učít do Tvrze vrahů. Byl o několik roků starší a už byl vysoce vyhledávaným důvěrným společníkem... který potřeboval výcvik, aby se mohl ochránit před značně zárlivými zákaznicemi. A jejich manžely.

Nikdy mu nevadilo bláznivé holčičí okouzlení, které k němu cítila. Naopak ji nechával, ať si na něm zkouší koketování, které obvykle končilo tím, že se smála, až slzela. Pochopitelně ho řadu let neviděla – už dlouho předtím, než skončila v Endovieru – ale nikdy by si nepomyslela, že by byl schopen něčeho takového. Byl krásný, laskavý a veselý. Nemohl být zrádcem tak nebezpečným pro korunu, že by si král přál jeho smrt.

Bylo to směšné. Ať králi tyto informace poskytoval kdokoli, byl to zatracený hlupák.

„Jde jen o něj, nebo i o jeho zákaznice?“ vypadlo z ní.

Král se na ni zvolna usmál. „Ty Archera znáš? Ne, že by mě to překvapovalo.“ Dráždil ji – vyzýval ji.

Ona se však dívala vpřed a přinutila se uklidnit a zhluboka dýchat. „Zнала jsem ho. Je to velmi dobře strážný muž. Budu potřebovat čas, abych k němu pronikla.“ Volila slova nesmírně pečlivě a nedbale je vyslovila. Ve skutečnosti potřebovala čas na to, aby zjistila, jak Archer do té bryndy zabředl – a zda král říká pravdu. Pokud byl Archer opravdu zrádce a povstalec... no, to bude muset vyřešit později.

„V tom případě ti dávám měsíc,“ prohlásil král. „A jestli do té doby nebude v hrobě, možná přehodnotím, zda zasloužíš být mou bojovnicí, děvče.“

Celaena přikývla, plná pokory, odevzdání a zdvořilosti. „Děkuji vám, Vaše Veličenstvo.“

„Až odstraníš Archera, dám ti další jméno ze seznamu.“

Vyhýbala se politice království, zejména co se týkalo povstalců, tolik let jen proto, aby se do ní teď zapletla až po uši. Báječné.

„Jednej rychle,“ varoval ji král, „a diskrétně. Platbu za Niralla už máš přichystanou v komnatách.“

Celaena znovu přikývla a strčila si lístek do kapsy.

Král ji probodával pohledem. Celaena se odvrátila, ale přiměla se zvednout koutek úst a předvést záblesk v očích, který naznačoval vzrušení z nadcházejícího lovu. Král z ní konečně spustil oči a zahleděl se do stropu. „Vezmi tu hlavu a ztrať se.“ Schoval Nirallův pečetní prsten do kapsy a Celaena potlačila zhnusený úšklebek. Trofej pro Jeho Veličenstvo.

Zvedla uťatou hlavu za tmavé vlasy, popadla ruku zabitého a nacpala je do vaku. Vrhla letmý pohled na Doriana, který v obličejí zbledl jako stěna, otočila se na patě a odešla.

Dorian Havilliard stál mlčky v komnatě, zatímco v ní sluhové přestavovali nábytek. Právě táhli do středu místnosti obrovský dubový stůl a vyřezávané židle. Za tři minuty mělo začít zasedání rady. Dorian pomalu ani nezaznamenal, jak Chaol odchází se slovy, že by Celaenu rád podrobněji vyslechl. Jeho otec souhlasně zamručel.

Celaena toho muže a jeho manželku zavraždila. Na příkaz jeho otce. Dorian se téměř nedokázal podívat ani na jednoho z nich. Domníval se, že dokázal otce přesvědčit, aby po masakru rebelů v Eyllwe, k němuž došlo před svátkem yule, přehodnotil svůj krutý postup, ale zdálo se, že ničeho nedosáhl. A Celaena...

Jakmile byli sluhové hotovi s přípravou stolu, Dorian vklouzl na své obvyklé místo po otcově pravici. Postupně přicházeli členové rady, včetně vévody Perringtona, jenž se vydal přímo ke králi a začal něco mumlat, příliš tiše na to, aby to Dorian zachytil.

Dorian se neobtěžoval s někým hovořit. Jen upřeně hleděl před sebe na skleněný džbán s vodou. Celaena jako by si dnes ani nebyla podobná.

Vlastně se tak chovala celé dva měsíce od doby, co byla jmenována královnou bojovnicí. Ty tam byly její krásné šaty a zdobené oblečení. Nahradila je strohá přiléhavá černá halena a kal-

hoty. Vlasy nosila stažené do dlouhého copu, který zapadal do záhybů tmavého pláště, do něhož se neustále halila. Byla půvabný přízrak, a kdykoli na něj pohlédla, jako by ani nevěděla, kdo před ní stojí.

Dorian se ohlédl k otevřeným dveřím, jimiž před chvilkou zmizela.

Jestli dokázala takto vraždit lidi, potom by pro ni bylo hračkou přesvědčit ho, aby si myslel, že k němu něco cítí. Udělat z něj spojence – přimět ho, aby ji *miloval* dost na to, aby se kvůli ní postavil otcí, aby se postaral o její jmenování otcovou bojovnicí...

Dorian nedokázal tu myšlenku dokončit. Navštíví ji – možná zítra. Jen aby se přesvědčil, zda se nemýlí.

V duchu se ale musel ptát, jestli pro Celaenu vůbec kdy něco znamenal.

Celaena kráčela rychle a tiše chodbami a po schodištích ke královské stoce. Šlo o stejný kanál, jenž se táhl tajným tunelem, který objevila, i když tady páchl daleko hůř, protože sem sluhové bezmála každou hodinu vyhazovali odpadky.

Její kroky se nesly dlouhou podzemní chodbou a brzy se k nim připojily další – Chaolovy. Celaena však neřekla jediné slovo, dokud se nezastavila na kraji vody. Rozhlédla se po několika vchodech, které se otevíraly po obou stranách řeky. Poblíž nikdo nebyl.

Aniž se ohlédla, pronesla: „Přišel jsi mě pozdravit, nebo mě hodláš pronásledovat, kamkoli se hnu?“ Otočila se k němu s vankem stále visícím v ruce.

„Pořád si hraješ na královu bojovnici, nebo už jsi znovu Celaena?“ odvětil a bronzové oči mu zaplály v záři pochodně.

Samozřejmě že si Chaol toho rozdílu všiml. Nic mu neuniklo. Celaena si nebyla jistá, jestli ji to těší, nebo ne. Zvláště když v jeho slovech zachytila nenápadný osten.

Když neodpověděla, Chaol se zeptal: „Jak to šlo v Přístavu zvonů?“

„Stejně jako vždy.“ Věděla přesně, jak to myslel. Chtěl vědět, jak dopadlo její poslání.

„Bojoval s tebou?“ Kývl na vak v její hrsti.

Pokrčila rameny a otočila se zpátky k tmavé řece. „Nebylo to nic, co bych nezvládla.“ Hodila vak do stoky. Beze slova přihlížela, jak se zhoupł na hladině a potom pomalu klesl.

Chaol si odkašlal. Věděla, jak hrozně se mu to přiči. Když se vydala splnit svůj první úkol – do sídla na pobřeží v Meah – tak neklidně před jejím odjezdem popocházel, že si vážně myslela, že ji požádá, aby nikam nejezdila. Když se vrátila a přinesla s sebou useknutou hlavou a fámy o vraždě sira Carlina, trvalo mu týden, než jí byl vůbec schopen pohlédnout do očí. Co ale čekal?

„Kdy se vypravíš na novou misi?“ zeptal se.

„Zítřka. Nebo pozítří. Potřebuji si odpočinout,“ dodala spěšně, když se zamračil. „Krom toho mi zabere jenom den nebo dva, než zjistím, jak je Archer chráněný, a rozhodnu se, jak budu postupovat. Doufám, že na to nebudu potřebovat měsíc, co mi král dal.“ Také doufala, že jí Archer poskytne pár odpovědí na otázky, jak se dostal na králův seznam a o jakých plánech se to král vlastně zmiňoval. Pak se rozhodne co s ním.

Chaol se postavil vedle ní s pohledem stále upřeným na špinavou vodu, v níž už vak určitě zachytil proud, který ho unášel do Avery nebo do moře za ní. „Chtěl bych si poslechnout tvoje hlášení.“

Zvedla obočí. „Vezmeš mě aspoň předtím na večeři?“

Když se na ni Chaol přísně zadíval, prosebně našpulila pus.

„Já nežertuji,“ napomenul ji Chaol. „Chci znát podrobnosti toho, co se stalo s Nirallem.“

Se širokým úsměvem ho odstrčila, aby mohla projít, zamířila zpátky vzhůru po schodech a přitom si utírala rukavice do kalhot.

Chaol ji chytil za paži. „Jestli se Nirall bránil, mohli vás slyšet svědci a...“

„Nevydal ani hlásku,“ vyjela na něj Celaena. Setřásla ho a v zlosti vyšla po schodech vzhůru. Po dvou týdnech stráve-

ných na cestě toužila jedine po *spánku*. I chůze ke komnatám jí připadala jako únavná výprava. „Žádné hlášení není zapotřebí, Chaole.“

Znovu ji zastavil a na odpočívadle skrytém ve stínu jí rukou rázně stiskl rameno. „Když jsi pryč,“ řekl a světlo vzdálené pochodně přitom osvětlovalo mužné rysy jeho tváře, „netuším, co se s tebou děje. Nevím, jestli nejsi zraněná nebo někde nehniješ ve stoce. Včera jsem zaslechl, že dopadli vraha, který má Nirallovu smrt na svědomí.“ Přiblížil tvář k její a pokračoval nakráplým hlasem: „Dokud jsi dnes nedorazila, myslím jsem, že tím vrahem jsi *ty*. Chystal jsem se tam vydat, abych tě našel.“

To vysvětlovalo, proč po příjezdu viděla ve stájích Chaolova koně osedlaného. Dlouze vydechla a ve tvářích náhle pocítila horkost. „Zkus mi trochu víc věřit. Koneckonců jsem králova bojovnice.“

Dočista ji zaskočil, když ji k sobě přivinul a pevně ji objal.

Bez váhání mu položila ruce na ramena a vdechla jeho vůni. Neobjal ji ode dne, kdy se dozvěděla, že byla vyhlášena vítězkou klání. V duchu však často zabloudila ke vzpomínce na to objetí. A když ho teď držela v náručí, cítila v žilách vroucí touhu už ho nikdy znovu nepustit.

Přejel jí nosem po šíji. „Bohové na nebi, příšerně smrdíš,“ zamumlal.

Celaena zasykla a odstrčila ho. Teď už jí tváře úplně hořely. „Když se člověk týdný tahá s kusy mrtvých těl, nebude vonět po růžích! Možná kdybyste mi dopřáli trochu času, abych se vykoukala, místo toho, abych se *neprodleně* hlásila králi, mohla jsem...“ Zarazila se, když uviděla jeho pobavený úsměv, a pleskla ho po rameni. „Hňupe.“ Popadla ho za rámě a táhla ho vzhůru po schodech. „Pohyb. Půjdeme do mých komnat, aby sis mohl jako vzorný kavalír poslechnout mé hlášení.“

Chaol vyprskl a šťouchl ji loktem, ale nepouštěl ji.